ΚΕΝΤΡΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Ενημερωτικό Σημείωμα # 06 / Μάρτιος 2013

Από τις ιταλικές εκλογές... στην ήττα της Ευρώπης

του Δρος Νικολάου Λυμούρη
Ερευνητή στο
London School of Economics (LSE),
Επικεφαλής Κ.Ε.ΔΙΑ,
Μέλος του Team Europe.

Πολύ ήταν το μελάνι που χύθηκε για το ποιοι υπήρξαν τελικά οι νικητές και ποιοι οι ηττημένοι της πρόσφατης εκλογικής αναμέτρησης στη γειτονική Ιταλία. Για το αν τελικά ο Δημοκρατικός συνασπισμός του Bersani μπορεί να θεωρηθεί νικητής, μια που τερμάτισε πρώτος, αλλά μη επιτυγχάνοντας τον έλεγχο της Γερουσίας, πληρώνοντας το τίμημα της στήριξης από τη μεριά πολλών κομμάτων του συνασπισμού των μέτρων λιτότητας της κυβέρνησης Monti, ή για το αν το Κίνημα του Beppe Grillo, το οποίο - αντικειμενικά - συγκέντρωσε το υψηλότερο ποσοστό ως αυτοτελές κόμμα, αποτελεί την απαρχή της ανατροπής του κατεστημένου πολιτικού κλίματος στην Ιταλία.

Η πραγματικότητα βρίσκεται δυστυχώς αλλού... Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο μεγάλος χαμένος είναι η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση και η συνολική προσπάθειά της για έξοδο από την οικονομική κρίση! Ήδη, τα πρώτα μηνύματα της εβδομάδας που πέρασε υπήρξαν ενδεικτικά.

Αφενός, ο οίκος Moody's κατέστησε σαφή προς όλες τις κατευθύνσεις την πρόθεσή του να προβεί σε άμεση υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Ρώμης, σε περίπτωση που υπάρξει μακρά περίοδος ακυβερνησίας. Αφετέρου, η ανησυχία του

Βερολίνου για αναζωπύρωση του μετώπου της κρίσης ήταν εμφανής και κινήθηκε από τις ατυχείς δηλώσεις του επίδοξου διαδόχου της Καγκελαρίας, Peer Steinbrück, μέχρι τις επισημάνσεις των Westerwelle και Schäuble σχετικά με την ανάγκη σχηματισμού μιας σταθερής και αποτελεσματικής κυβέρνησης το ταχύτερο δυνατό.

Αναμφίβολα, η άμεση αποκατάσταση της πολιτικής σταθερότητας στην Ιταλία θα πρέπει να αποτελέσει μέγιστη προτεραιότητα, προς το συμφέρον τόσο της ίδιας της χώρας, όσο και της Ευρώπης εν γένει. Το κύρος τους νέου ηγέτη θα διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στις αποφάσεις που θα ληφθούν στην επερχόμενη Σύνοδο Κορυφής στις 14 και 15 Μαρτίου, η οποία θα ασχοληθεί με τα καίρια ζητήματα του συντονισμού της οικονομικής και δημοσιονομικής πολιτικής.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, η Ιταλία οφείλει να αντιληφθεί ότι η κρίση δεν έχει τερματιστεί ακόμη και ότι οι όποιες προσπάθειες δεν θα πρέπει να χαλαρώσουν. Η νέα κυβέρνηση θα πρέπει να συνεχίσει - και ενδεχομένως να βελτιώσει - τις προσπάθειες Monti για δημοσιονομική προσαρμογή και μεταρρυθμίσεις, προκειμένου να παραχθεί ανάπτυξη, να δημιουργηθούν θέσεις απασχόλησης και να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα εξασφαλίζοντας τη δημοσιονομική σταθερότητα.

Στην Ελλάδα, πάντως, χρειάζεται να γίνει αντιληπτό ότι πέρα από την πρόσκαιρη ικανοποίηση που μπορεί να έφερε σε ορισμένους η μερική αποδόμηση του ιταλικού συστήματος και η ανάδειξη της καρικατούρας ως σημαντικού πολιτικού παράγοντα, η όποια κρίση στην τρίτη πλουσιότερη οικονομία της Ένωσης, δεν θα αφήσει σε καμία περίπτωση ανεπηρέαστη τη χώρα μας!